

Va deixar de tallar-se'ls
fa molts anys una primavera
de roselles proscrites,
d'orenetes arribades tard,
gesmil i cireres ja anunciaven
dies més calds, els vells profetes
asseguraren que seria l'última
flor de neu a les muntanyes.
Al seu riu de cabells traspua
interminable el present
una rosada finíssima.
Caminem entre els seus manyocs
al llarg d'una pàgina per travessar
més que no pas per escriure.
Infinita serp blanca, tragina
somnia més purs pels boscos
de les nostres nits en blanc.

...mai no temut d'ésser boira també!
Josep CARNER

